

Там отвъд, в другите творби, както беше споменато, предметното, фигуралното, фантазменото, транцендират в символи, изчистени от психологическия си контекст, скъсали с ембрионалната си среда в „Нощ“:

Разсъмнало се. Скреж нашарил → Ледена стена – под нея съм роден
Прозорци; голите стени → Стъклена стена – отвред съм обграден
..... („Ледена стена”)

..... В глава → Аз съм вихър и мъгла
ни миг остава вихра мисъл („Демон”)

.....
Аз чезна и се сливам
С мъгли страхотни – задушливи

... Не, тъмней → И в бездната ту плаче, ту се киска
и падам в зинала под мене на злото демон – глъбина
страхотна бездна: задух, шум... под мене се тъмней... Море се плиска
 („Възход”)

Оттук нататък ме интересува логиката на центробежното движение, дисеминирането на образни ядра. „Нощ” съдържа генетичния код, основните мотиви, които се разпръсват и разработват в следващите творби на Яворов – в „Безсъници”, отчасти в „Прозрения”:

гола, заледена повърхност-преграда – „Ледена стена”, „Видения”, „Шепот насаме III” (Една муха се бие по стъклото на широкия прозорец);

мотивът на призраците, сенките – „Дни в нощта”, „Видения”, „Призраци”, „Сфинкс”, „Молете неуморно”;